

въ сжбота да напустна монастира и да се връщаме въ града. Азъ не мога повече да търпя и нѣма да се върна. Ще остана тукъ, до като и ти стоишь, а послѣ ще видя.

— Той се смути при тая вѣсть и само я изгледа.

— Ти се смути! — очуди се тя.

Той не можеше да скрие.

— Азъ се замислихъ за послѣдствіята.

За тебе послѣдствие!

— Да; мигаръ ти мислишь, че това ще остане тайна? —

А пресата? — тя ще подеме въпроса; моитѣ противници ще пустнатъ интригата, че азъ съмъ се съгласилъ съ тебе —

И моето име на журналистъ ще бжде —

Тя го прѣсѣче:

— Не се безпокой, азъ нѣма да позволя — бжди спокоенъ!

Тя млъкна и нервно заобръща листоветѣ на книгата, що стоеше до нея.

Настана тежко мълчание.

— Но защо? — Защо ти се развълнува? Азъ не искамъ да кажа.

— Прѣстани, моля ти се!

— Прѣдстави си: — той само въздъхна и съ мжка продължи:

— Азъ много пжти съмъ мислилъ да се обясня, но все не оставаше врѣме. Сега, обаче, ти ще ме изслушашъ. Азъ не искамъ да се не разберемъ.

— Добрѣ! Азъ ще слушамъ.

— Ти знаешъ, че азъ повече отъ 10 години борая съ журналистика.

Но онова, което съмъ писалъ, защищавамъ; азъ имамъ цѣла лична и обществена етика. Въ силата на това, азъ имамъ хиляди читатели; хиляди, които чакатъ да чуютъ моето слово и съ които азъ вече свикнахъ да обща. Това общество ми е нужно, както е нужна и притегателната сила на вселената.

Кажи ми, какъ ще погледнатъ тѣ на моята постжпка съ тебе? — Нѣма ли азъ да бжда обявенъ въ противообщественостъ! — Нѣма ли да ме напустнатъ онѣзи, които години ме слѣдватъ?